

det forstaar jeg ikke. Men hvis Forholdet er det, at han ikke maa bruge Pengene paa anden Maade — og det er noget, som den ærede Minister selv har erkendt — og at han skal have disse 7 Mill. Kr. liggende 3 Aar, i hvilken Tid der skal betales 3 pCt. eller om man vil 3½ pCt. af dem, medens vi kun saa ½ eller højest 1 pCt. for dem, saa vilde de Herrer kunne forstaa, at der ikke vil kunne blive Tale om en Kurs af 93 eller 91, men man kommer langt ned i Tirjerne, naar man tager det Tab med. Nu vil den ærede Finansminister maaske sige: Disse 7 Millioner skal nok saa Ven at gaa paa! Ja, det er ogsaa en Mislighed ved denne Lov, vi vide i Ojeblikket ikke, hvortil disse Penge skulle bruges, undtagen at de i 1897 eller 1898 skulle bruges til Jærnbaneanlæg. Det er det officielle. Men underhaanden forhandler man om, at de skulle udlaaenes til Kommunerne, den ærede Finansminister siger rigtig nok: Det vil jeg ikke love! Jeg har Sympati for Landkommunerne, Landbruget og Agrarerne, men jeg vil ikke binde mig til noget som helst. Naar Loven nu vedtages i denne Stikkelse, vil jo Sagen selvfølgelig stille sig saaledes, at der skal en Lov igennem Rigsdagen, vedtagen af begge Ting, for at disse Penge skulde kunne bruges til noget som helst andet end Jærnbaneanlæg. Noget saadant kan jo ikke en Gang bestemmes paa Finansloven, thi ved en Position paa Finansloven kan man jo ikke forandre eller handle mod en bestaaende Lov. Der maa altsaa gennemføres en Lov i begge Rigsdagens Ting om, hvorledes man skal placere disse 7 Mill. Kr., og jeg tror ikke, at det vil blive saa let en Sag at saa begge Rigsdagens Ting og Regeringen enige om, hvorledes disse Penge skulle laanes ud til Kommunerne, enten det skal være Amtskommunerne alene eller man ogsaa tager de ulykkelige Købstadkommuner med, som dog heller ikke skulle være Stedbørn. Der ville sikkert Agrarerne komme og stille deres Krav, thi vi vide jo, at de kun vilde, at Pengene skulle gaa ud til Hartkornet. Vi andre, som interessere os for Folket i Almindelighed og for virkelig Retfærdighed, mene, at ogsaa de andre Kommuner i Landet — ikke blot Sognekommunerne eller Landkommunerne — have Krav paa det samme, og der vil derved opstaa store Tvistigheder, da det ikke altid vil være Tilfældet, at de agrariske Interesser vilde være i den Grad overvejende i begge Ting, at det vil være saa let at saa vedtaget en Lov, som foruretter andre paa Agrarernes Beføstning. Det vil give Anledning til stærke Rivninger og Stridigheder mellem

Tingene og Regeringen i de kommende Aar, og saa kan det nemt gaa saaledes, at vi ikke saa nogen Lov med Hensyn til disse 7 Mill. Kr., før der er Brug for dem til Jærnbaner, og saa komme de altsaa til at ligge paa Torvet til ½ pCt. eller 1 pCt. Joliorente, og vi have saa det store Tab.

Der er en Ting, som ikke staar mig klart — den højtærede Finansminister udtalte sig ikke om den, og det kunde dog være interessant at saa en Udtalelse fra ham i saa Henseende. Naar det altsaa her i Loven siges, at disse 7 Mill. Kr. maa kun benyttes til Jærnbanerne, overensstemmende med Lovene af 8de Maj 1894, er det da ikke Meningen, at disse Penge skulle indgaa i den almindelige Statskasse eller skulle disse Penge holdes som en særlig Fond, skulle de deponeres i Nationalbanken eller paa et andet sikkert Sted med dobbelte Laase for Kassen saa længe, indtil der bliver Brug for dem til disse Jærnbaner, saa at der ikke maa røres en eneste Ore deraf? Hvis det ikke er Tilfældet, og de altsaa gaa ind i den almindelige Statskasse, saa er man jo rigtig nok udsat for, at Finansministeren, som har Raadighed over Statskassen, og som kan raade over Kassebeholdning og Reserverfond, disponerer over dem. Saa betyder det ikke meget, at de skulle anvendes paa den eller den Maade, og saa siger jeg til de ærede Medlemmer af den Opposition, som nu i 10 Aar har jamret over, at vi levede under provisoriske Tilstande, og at hele Ulykken var den, at vi havde den store Kassebeholdning, som Finansministeren kunde gribe til og benytte uden Rigsdagsbevilling: Skal man nu, lige som vi ere komne blot nogenlunde ud af den Tilstand uden at have faaet nogen virkelig Garanti, skal man nu gaa hen og betro disse Penge til en Finansminister, om hvem vi ikke vide andet, end at han i alle disse Aar har været en trofast Tilhænger af det Ministerium, som tog Penge af Statskassen uden Rigsdagsbevilling, til en Finansminister, som er Medlem af et Ministerium, hvis overvejende Antal Medlemmer høre til samme Retning? Skulle vi Benstemænd være saa naive, saa godtroende, at vi gaa hen og stille 7 Mill. Kr. til fri Disposition for denne ærede Finansminister? Hvis jeg nu spurgte den ærede Finansminister, om han vilde give os et højtideligt Løfte om, at han aldrig vilde bruge disse Penge provisorisk, vilde han naturligvis ikke svare, han vilde ikke binde sig, han vilde have sine frie Hænder — naturligvis, det er jo hans Politikk. Det kunde jo hænde, at der kom en saadan Situation, at der atter indtraadte en Konflikt mellem Tingene, og det kan jo hænde alle-